

הלכה למעשה

סאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עשרת הימים ברוך, קולבולו הייטס

Sefardim, but among *Ashkenazim* it has become standard, even though the **Aruch Hashulchan** (3) doesn't hold of the custom.

Exceptions. Because this is a custom, there are sometimes logical and/or halachic factors that limit the scope of the custom and enable one to be lenient. Therefore, one may be lenient to *kasher* from one type to the other in the following cases:

- 1) If one is *kashering keilim* for *Pesach*, he may change its usage afterwards since it was not done only as a milk/meat change (4).
- 2) 12 months went by without any usage (5).
- 3) Glass vessels [we combine the opinion that glass never absorbs a taste (6)].
- 4) If one makes the vessel *treif* and now has another reason to *kasher*, similar to the first case (7). One has to be very careful how he does this without coming into other questions. I don't advise doing so without telling a *Rav* the details.
- 5) If one takes possession of a new vessel either by purchasing it, receiving it as a gift, or inheriting it, and he wants to permanently change it from one type to the other through *kashering*, he can do so. Since he never used it as an opposite type, he will not come to make mistakes (8).

There is another possible exception that can be misunderstood which we will explain next time. *Bezras Hashem*.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (21). Separation of Meat and Dairy. Additional Safeguards to Separate Meat and Dairy. Apart from the safeguards instituted by the Talmudic sages to separate meat and dairy, additional customs developed over time to further decrease the chances of actually consuming *basar becholov*.

Kashering Dishes. If a food vessel absorbs an undesirable food taste, one can *kasher* the vessel and remove the taste according to the rules of *Hagala* (1). If a vessel becomes *treif* by mistake, one can make it kosher again by *kashering*, usually with hot bubbling water and sometimes with other methods. If so, one who has a set of meat dishes and wants to change them to dairy, could use the *kashering* method to do it, according to *halacha*. However, the **Magen Avraham** (2) brings a custom not to do so. The reason is because we are afraid that a person will permanently use one vessel for both types of food and just *kasher* them between usage. This will, over time, lead to mistakes of not remembering to *kasher* each time. Therefore, the custom was made to never *kasher* from meat to dairy and vice versa, and leave *kashering* for when accidents occur, when buying a gentile's *treif* vessel, or when *kashering* from *chometz* for *Pesach*. This way, one cannot just decide to change the status of a vessel with *kashering*. This custom never started among the

בין הריחיים – תבלין מדרף היומי – מגילה דף ג.

& עבודה המבטל את הקו"ר – *The Gemara* says that בית רבי made a קו"ר from the halacha that kohanim must be מבטל the מגילה & go hear הלכה, so certainly one must stop his learning to hear מגילה, **Tosfos** learns that when the *Gemara* says "מבטלין" it means to push off & postpone. So, when פירוש מגילה one arrives one stops and מגילה, but after the *Megillah*, he goes back & finishes the עבודה. *Tosfos* concludes that if by going to hear *Megillah* the *Avoda* would then be גומרת, then certainly the *Avoda* takes precedence over *Megillah*.

שר"ע. "מבטלין ת"ת לשמוע מקרא מגילה, קו"ר לשאר מצוות של תורה, שכולן נדחין מפני מקרא מגילה" says [הל' מגילה פ"א, א] **רמב"ם** The above (בשם **תוס' ור"ן**) adds **רמ"א**. *The Gemara* says that this is only true because of דוחה מצוה דאורייתא מביקים is and מדברי קבלה is מקרא מגילה *The Avodah* learns that דאורייתא is not דאורייתא. Consequently, he learns that our *Gemara* means that *Megillah* is גומרת any other מצוה דאורייתא may be מבטל another *Megillah*. This is also אורח חיים.

Many ask [ט"ז] why is going to hear מגילת אסתר considered a form of ביטול תורה? Isn't it also? *Meforshim* explain that if one can learn in depth (בעיון), but instead learns superficially without פירוש, this is considered a form of ביטול תורה & a special learning is needed to allow us to go. **יעין רש"ש**.

ביטול תורה is needed to allow us to go. **יעין רש"ש**. Many ask [ט"ז] why is going to hear מגילת אסתר considered a form of ביטול תורה? Isn't it also? *Meforshim* explain that if one can learn in depth (בעיון), but instead learns superficially without פירוש, this is considered a form of ביטול תורה & a special learning is needed to allow us to go. **יעין רש"ש**.

ביטול תורה is needed to allow us to go. **יעין רש"ש**. Many ask [ט"ז] why is going to hear מגילת אסתר considered a form of ביטול תורה? Isn't it also? *Meforshim* explain that if one can learn in depth (בעיון), but instead learns superficially without פירוש, this is considered a form of ביטול תורה & a special learning is needed to allow us to go. **יעין רש"ש**.

A Wise Man would say: "Get outside every single day. Miracles are waiting everywhere."

Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533

Learn ד"ר Torah AND ד"ר detailed world with the goal to get close to HIM w/Reverence

103,846 approx verifiable signatures 855.500.5164 Text 800 917 8309 kvodshomayim.org

Monsey Edition

תורה תבלין

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@YAHOO.COM

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ

שבת קודש פרשת ויחי – י"ד טבת תשפ"ב Parshas Vayechi - December 18, 2021

הדלקת נרות שבת – 4:11 | זמן קריאת שמע / מ"א – 8:59 | זמן קריאת שמע / הגר"א – 9:35 | סוף זמן תפילה / הגר"א – 10:21 | זמן לתפילת מנחה גדולה – 12:23 | שקיעת החמה שבת קודש – 4:30 | מוצש"ק צאת הכוכבים – 5:20 | צאה"כ/לרבינו תם – 5:42

courtesy of myzmannim.com

עצומה כדי לסלק מעליו כל הפניות ולקדש כל רצונותיו לשמים. וכפי שכתב הרב החזו"ן **איש** באגרותיו בזה"ל: "זהו עיקר שיעור האדם למי הוא עובד" כי עצם הדבר שהאיש הישראלי מוכן מצד עצמו לקדש את כל עתותיו לשמים ניכר מפעוליו, כי אילו לא היה הפץ בכך לא היה מקדשם לתורה ולמצוות, כי לשם מה לו להקדיש בכל יום כב' שעות לתפילותיו ועוד שעות טובא כדי להגות בתורה ובמצוות, אילו לא היה הפץ מעצמו לעבוד את בוראו לא היה מפנה עצמו מסרדות עולם הזה כדי לעסוק בעבודת בוראו, אלא בהכרח שהוא הפץ במצוות בוראו מאוד, אך היצר אינו יכול לסבול אותה מעלה יתירה שבעם שמבטלים הם את כל רצונותיהם לשם בוראם, ועל כן בן השעה שהאיש הישראלי מתכוון לעבוד את בוראו יתכן מעורר בו כוונה שלילית ובכך גוזל הוא ממנו את היכולת לעשות פעולות לשם בוראו, והעבודה המוטלת על האדם בו השעה שלא ישכח מתכלית יגיע. הרי מקדש הוא כל כך הרבה שעות למען בוראו למה יפסיד את אלו השעות מב' העולמות, על כן עליו לסלק את היצר ואת פניותיו ויקדש את פעולותיו בלתי להשי"ת לבדו.

גם אם נדמה לאדם שאינו יכול לו להיציר ולנגיעותיו, מוטל עליו להתאמץ ככל שאפשר למעט את נגיעותיו ולכוון במעשיו יותר לשמים, כי הרבה מדרגות ישנם בענייני לשמה, וגם במזעט לשמה מזכה את אדונו לשמים, כי מאדור שגם בשעה שהוא מוקף בנגיעות מתאמץ הוא לכוון דעתו לשמים, לכן יתעלה ע"י העבודה לכוון ברבות הימים לש"ש בלבד, ורק שיתעלה יזוכה שיעדין ישנם מדרגות נוספות בענייני לשמה, וכפי שאמר הרמב"ם **משה מקאברין** לפני שחייתו כי אילו היה יודע בעצמו שכוון לענות 'אמן' אחד לשם שמים משך כל ימי חייו היה הרבה יותר רגוע, כי זה הצדיק מאד שנתעלה כל של השכיל להבין כי עוד לא זכה לידי לשמה באמת ובתמים, אך ללא ספק שהיו כל מעשיו לשם שמים.

כמו שמוכן לכל שהוה אופן שיכול להצליח. ע"י איזה השתדלות שהיא, כמו צדיק יהודי להאמין שכל הצלחתו הוא אך ורק מאת השי"ת, והיינו ע"י תפילה.

יש להוסיף עוד על זה, שהרי יעקב אבינו לא רק נתייחס כל הצלחתו להשי"ת, שזכה בשכם משום שהשי"ת נתן לו, רק התייחס הצלחתו לתפילתו. ומבואר מזה עוד יסוד גדול שהאריכו חז"ל, שכל מה שהאדם זוכה הוא רק ע"י תפילתו. דכתיב (בראשית ב-ה): "וכל שיהי השרה טרם ייחיה בארץ וכל עשב השרה טרם יצמח כי לא המטיח ה' אלקים על הארץ ואדם לא יאכלם" ודרשו חז"ל ע"ז (בסנהדרין 60): "דב אבי רמי, ותוצא הארץ דשא בתלת בשבתא, וכתביב, וכל שיהי השרה טרם ייחיה בארץ במעלה שבתא מלמד שיצא דשאים ועמדו על פתח קרקע, עד שבה אדם הראשון ובקש עליהם רחמים, וירדו גשמים וצמחו: ללמדך: שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים", ע"כ. וכתב ר' **יהוסף לינובין** (דעת תורה): "הנה זה יסוד בבריאה כולה שאין נותנים שום דבר בלא תפילה, והוא אמנם יודע ויגילוי גדול בענין התפילה", ע"כ. ועיי' בכל דבריו שהאריך טובא לבאר שכל מה שזכו האבות היה רק ע"י תפילתו. ומבואר מזה, שאע"פ שכבר נגדו מן השמים שיחה האדם לאיזה דברים טובים מ"מ עדיין צריך להתפלל להשי"ת שיחה לאותן דברים, ואם אינו מתפלל לא יזכה לאותן דברים. ע"כ הורה מוטלת על כל אחד ואחד להתבונן על זה ויתחזק את עצמו בתפילתו, להתפלל על כל צרכיו.

טיב התבלין

וימלאו לו ארבעים יום כי בן ימלאו ימי החנמים ויבכו אותו מצרים שבועים יום ... (ג-ג) - עבודה לשמה

לפי שבאה להם ברכה להגלו, שכלה הרעב, והיו מי גילוס מתברכין. רש"י כיוון במאמרו להוציא את המקרא ממשמעותו הפשוט, שלא ישעה הקורא ויאמר שמצרים אכן ביכו **אותו** היינו את יעקב, כי לאמיתו של דבר לא נצטערו כלל על יעקב שאיננו, ולא נצטערו כי אם על הונם ופרנסתם, בידעם כי זכו וכוחות לברכה, ומעתה שוב לא יזכו לאותה ברכה, ונצטערו על כך מאוד, וללמדנו בא כי אין גוי בארץ אשר יכוון את מעשיו לשמים, ואם רואים שהודו דמעות על אדם כשר בהכרח לא היה זה כי אם מתמת צערם, כי זהו ההבדל בין ישראל לגוי, גוי אינו עושה שום פעולה לש"ש, ואם עושה פעולה טובה, מכוון לשם עצמו, כי לא תמצא הכתוב והיכולת של עשיית דברים לשם פעולתו כי אם בישראל, כי כח הביטול להשי"ת אינה בנמצא בגוי כלל. על כל פנים העבודה המוטלת על האומה הישראלית שנתבדלו מן הטועים להדרות בפעולות לשם בוראם, כי לכן נוצרו וכוחות העבודה הואת וכו' למעלתם להקרא בשם 'ישראל' ולהיות לעם המובחר למלכו של עולם, ולכן נתנה להם לישראל תורה ומצוות כדי להקדיש את כל עתותיהם לעבודת בוראם, כדי לעורר נח"ד לפנינו. אך עלינו לדעת כי על אף שהנפשות הישנות שבישראל מוכשרים הם לכן, בכל זאת אין זו עבודה קלה כלל, כי יצר לב האדם רע מנעוריו, ואף שלולא היצר המטשטש דעתם ומחשבתם היו בקל מכוונים את מעשיהם לשמים, הרי מאדור שהוא נמצא ביניהם מעורר הוא בהם בלבול ומטשטש גדול, ודרכו מתעורר בהם רצונות שליליים, והן לעבור על האסור, והן לקיים את החוב מתוך פניות אישיות, ונדרש מן האדם יגיעה

עדותיך אתבונן

ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי כחרבי ובקשתי ... (מז-בב) - בענין כח של תפילה

התרגום: 'ואנא ייבית לך חולק חד יתיד על אחך דנסיבית מידא דאמוראדה בצלותי ובבעותי'. הרי לא היה כוונתו של יעקב אבינו לומר שלקח שכם מיד האמרי בחרב ובקשת ושאר כלי מלחמה, רק כוונת יעקב לומר שלקח אותו ע"י תפילתו – 'בצלותי ובבעותי' והם 'לשונות של תפילה, אולם יש להעיר, מדוע אמר יעקב אבינו בלשון זה דכתיב: 'בחרבי ובקשתי' אם כוונתו היה לומר שלקח אותו בתפילתו? ונראה ליישב בעוה"ת, דהנה התורה הקדושה בא ללמדנו יסוד גדול, דאחר שאחד הצליח בעסקו, באיזה השתדלות שהיא, בין האם היה השתדלות בענייני פרנסה, או בענייני רופאה, או ענייני שידוכים וכדומה, על מה תולה כל הצלחתו, האם מייחס כל הצלחתו לעצם השתדלות שיעשה, לאותו פעולות שעל ידם הצליח? או מייחס ותולה כל הצלחתו אך ורק להשי"ת שהוא 'יעילת' כל העילות וסיבת כל הסיבות? ע"ז גופא בא התורה הקדושה ללמדנו, שיהיה צריך לייחס כל הצלחתו אך ורק להשי"ת. כמו יעקב אבינו שאמר שהאופן שלקח שכם מיד האמרי היה ע"י תפילתו, ולא ע"י חרב ושאר כלי מלחמה. ועל זה אמרה התורה הקדושה דוקא בלשון 'בחרבי ובקשתי', והיינו

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melamdim, Agunos and Crushos in Eretz Yisroel at ZEDCO expense

מעשה אבות סימן לבנים

ויקברו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ירך תחת ירכי ... (טו-כט)

The Jewish community of Frankfurt was in mourning for their beloved Chief Rabbi. The rabbi had no heir, but he hadn't left his flock entirely without recourse. A few days before he died, he called in the Jewish leaders and instructed them to find a replacement. The potential candidate would have to pass a test consisting of three complicated and difficult questions, involving very deep *Torah* concepts. The one who answers them all should be appointed the Rabbi of Frankfurt.

A delegation was chosen of three of the most distinguished leaders of the community, and they set out to find their candidate. As a major Jewish center, Frankfurt required a scholar with the highest level of piety and erudition.

The first city the delegation arrived at was Krakow, which boasted many *Torah* scholars. Surely it wouldn't be too difficult to find someone there who could answer the three questions. On the day they arrived they learned that a great celebration would be taking place that evening. The son of one of the wealthiest Jews in Krakow was becoming *Bar Mitzvah*, and the entire community was invited, including the Frankfurt delegation. In the middle of the festivities the *Bar Mitzvah* boy stood up to deliver a speech, as is customary. The hall fell silent as everyone listened attentively.

The boy's sermon was very deep, revealing an unusual mastery of *Torah* knowledge and proficiency. It was, in short, the most impressive *Bar Mitzvah speech* that anyone had ever heard. The boy began with three difficult problems - when the members of the delegation realized that they were the same three questions the rabbi had raised, they looked at one another in amazement. They could hardly believe it when the boy proceeded to answer them skillfully one by one.

All of the guests were impressed, but the members of the delegation could barely contain their excitement. Clearly, the hand of G-d had steered them in the right direction. All they had to do was find the tutor who had prepared the boy for his *Bar Mitzvah*. Whoever he was, it was obvious that he must serve as the next Rabbi of Frankfurt. Indeed, it wasn't difficult to locate the boy's teacher. As they learned from the boy's father, his name was Reb Yosef Shmuel the *Melamed*.

They found Reb Yosef Shmuel in a corner of the study hall surrounded by little boys. The teacher was dressed simply and rather poorly, and they waited for him to conclude his lesson before they approached him. They told him about the passing of their rabbi, and the three questions he had established as a test for his successor. They offered him the position.

They were shocked when R' Yosef Shmuel declined their offer most adamantly. He wasn't looking for honor or glory, he explained, and he already had a job as a teacher from which he derived great satisfaction. Politely but firmly he turned them down. All their pleas fell on deaf ears. They begged and implored the teacher, and even promised him an impressive salary, but to no avail. R' Yosef Shmuel could not be budged.

The members of the delegation prepared to leave Krakow, dejected and forlorn. They had just left the outskirts of the city when their carriage broke down, and for several hours they had no choice but to wait until it was repaired. All of a sudden a messenger caught up with them; he had come directly from R' Yosef Shmuel on a special mission.

The messenger revealed that the *melamed* had suddenly taken ill, and in a few short hours had arrived at death's door. Indeed, the doctor who was summoned asserted that he was suddenly on borrowed time. When R' Yosef Shmuel heard this, he cried out, "Master of the Universe! If You really want me to serve as Rabbi of Frankfurt, I'll do it!"

No sooner had he uttered these words than the mysterious illness began to dissipate. A messenger was immediately dispatched to intercept the delegation from Frankfurt and inform them of his decision.

The joy of the Frankfurt community knew no bounds. Divine Providence had clearly demonstrated that R' Yosef Shmuel was meant to be their leader, and he was formally appointed Chief Rabbi of the city a short time later. And everyone marveled at the prophetic vision of their previous Chief Rabbi, who had provided his flock with such a worthy successor.

ויצו את שלמה ... אנכי הדין בדרך כל הארץ והזקק והיית לאיש ... (מלכים א' ב-א-ב)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

תורת הצבי על הפטרות

Yirmiyahu HaNavi describes the last will and testament of *Dovid HaMelech* and how, just like *Yaakov Avinu*'s final instructions to his sons on his deathbed, *Dovid Hamelech* exhorted his son Shlomo to always follow the dictates of *Hashem* and the *Torah*, which would ensure success in all of his endeavors. Interestingly, the *Navi* relates how *Dovid* "commanded" Shlomo that he "is going in the way of the earth, and he shall be strong and be a man." But in truth, *Dovid* seems to simply be informing Shlomo of what is to take place. How is that considered a command?

R' Avraham Shmuel Binyamin Sofer zt"l (Ksav Sofer) explains that while each person has the ability to do *mitzvos* or *aveiros* – and he is responsible for his actions on this

world, once a person passes away, he no longer possesses that ability to make a difference – both good or bad. Sad as that may be, *Chazal* teach us that someone who raised his children like himself, on the proper *Torah* path, is not considered dead since it is as if he is still "alive" vicariously through them. So, a person who is no longer alive can indeed continue to gain merits in the world to come – albeit only through the actions of his children.

Dovid's "command" to Shlomo to "be strong and be a man" was indeed a mandate for him to maintain the life of *Torah* *Dovid* had taught him, so that through him, *Dovid* could continue "living" in this world and accrue merits that would help him climb higher and higher in the world above.

הכלילי עינים מיון ולבן שנים מחלב ... (מט-כ)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

מחשבת הלב

"אמר רבי יוחנן, טוב המלבין שיניים לחברו יותר ממשקהו חלב, שנאמר 'ולבן שנים מחלב' - אל (קיא): The *Gemara* in *Kesubos* says: The *Gemara* refers to whitening of the teeth, in other words, a smile. The beginning of the *posuk* also promotes a happy demeanor and bright smiling eyes. Rav Yochanan is teaching us that our faces are part of the public domain and as such, can affect those around us in either a positive way, or *ch"v* the opposite. Some people may not have the resources to help others financially, but a smile, a kind nod or wave can achieve much more.

This *middah* of *Sever Panim Yafos*, says **R' Shlomo Wolbe zt"l** was exemplified in his *shver*, **R' Avraham Grodzenski zt"l hy"d**, even during his years suffering in the ghetto. His countenance was always warm, shining and inviting.

R' Wolbe explains that there are two components in the way we deal with people. One is yearning for recognition or appreciation. The second is an ability to provide another person with emotional nourishment. Two people may be linked for years, but each one is waiting for the other to initiate a real connection. A *Rav* wants his congregation to embrace him. They're waiting for his show of warmth. A *rebbe* may wait for a student to approach him with his dilemma, while the *talmid* awaits that affectionate embrace. A husband and wife, an employer and employee, or even just two casual acquaintances.... instead of waiting, just give a smile and kick off that relationship that each actually craves!

R' Wolbe makes a beautiful correlation between this saying of Rav Yochanan and another well-known axiom. Rav Yochanan expounds on the *posuk* in *Tehillim* (80), "Hashem Elokim...Hashiveinu v'haer panecha v'nivasheiah." Saying 'anu ein lanu ela ha'aras panim bilvad' - all we need and require is for the One Above to "smile" at us. In the same vein, as we bestow a sign of warmth on a fellow *Yid* which may be critical, we ask that *Hashem*, in turn, bestow that warmth upon us.

משל למת הדבר דומה

האספו ואנידה לכם את אשר יקרא אתכם באחרית הימים ... (מט-כ)

משל: A king had a minister of whom he was very fond. This minister was a loyal subject, until one day when the minister joined a rebel group who was scheming against the king. The plot was eventually foiled and he was arrested along with the other rebels and sentenced to death. However, because of their previously close relationship, the king mercifully commuted the minister's sentence to life-imprisonment, and even suggested that he may eventually pardon him.

The minister was thrown into a dungeon where he suffered from deplorable conditions and a lack of food. One thing kept his spirit alive. He lived with the hope of a pardon one day from the king. And then, the day came when he was told that the king had sent for him. His spirits soared, for he believed this was the moment he'd been waiting for when he

was to receive his long-awaited pardon. But instead, a messenger told him, "The king sent you new clothes, a fine mattress, and instructed the jailer to give you better food."

The minister broke down crying. He thought he was being pardoned, but what he got were better conditions.

נמשל: *Yaakov Avinu* was prevented from revealing the end of the *golus*. When the **Chasam Sofer zt"l** was told that the Austro-Hungarian Empire agreed to grant civil rights to the Jews of the vast empire, instead of rejoicing, like many others who believed it was a turning point in Jewish history, he began to cry. "I was hoping for a release from this bitter and harsh exile," he said, "It's about time that *Moshiach* should come and free us. But then we get the news that instead of redemption, we are to have a more comfortable *golus*, with civil rights and a friendly ruler - all this means is that *Hashem* is not ready to redeem His people yet! Should I not cry?"

וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אתם ... (מט-כח)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

דרגת יתירה

Yaakov Avinu blessed each of his sons according to their strengths. He saw in *Yehuda* leadership qualities, so he blessed him with *malchus*. He saw in *Yissachar* the *koach* of *limud HaTorah*, so he blessed him with *Torah* greatness. He saw in *Levi* such *kedusha* that he blessed him with the *avoda* in the *Bais HaMikdash*. Everyone got a blessing according to what he was blessed with already, so that he would know that he is special and be able to use his unique ability to fulfill his *tafkid* in the world.

So it is with us, the subjects of the Master of the World. We are all born with talents and abilities. All we have to do is look at the tools *Hashem* gave us to figure out what we are supposed to do in this world. If you are blessed with a listening ear, use it to help people. If you have great organizational skills, use them to be *mekadesh shem shomayim*. If you can sing, dance, teach, etc, use your gifts to make this world a better place. Try this exercise. Make a list of positive traits and negative traits. Circle all of your positive traits. Circle all of your negative traits. After that, try to narrow down both lists to ten traits. After you are satisfied with the ten positive and ten negative traits that clearly define you, go to the next step, which is to narrow both lists down to three. What are your three main negative traits and your three main positive traits? Hopefully, by this time, you will feel that you have a handle on who you are. Now ... try to boil it down to one. Yes, one positive trait and one negative trait - the one that most defines you. This, my friends, is often the root of your *neshama* and can help you figure out what it is that *Hashem* wants from you. It is often very clear how the positive trait and the negative trait that you have chosen are the flip side of each other.

The main thing is to recognize how uniquely special you are and that you have a job that no one else can do. Just as the *shevatim* received a *beracha* from their father, we too, have each received a great *beracha* from our Father in Heaven, and our job is not to disappoint Him. Let us make our Father proud by utilizing to the fullest, the great blessings He has given us.